

Despre frumusețe, clasă estetică? Nici vorbă. Mai degrabă din pricina lor. Din pricina esteticii moderne construite pe rejecția frumosului și, cu atât mai mult, chiar din pricina feminismului, postmodernismului, multiculturalismului, a atitudinii noi în privința reprezentării. Pentru Ana Maria Micu, a observa nu e totuna cu a mesteca laolaltă estetica cu diagnoza socială, ea face acum o selecție ușor desuetă, lipsită de responsabilitate, cu atât mai mult interesantă: dă la o parte contextul, experiența realității imediate, și ne mobilează cu preocupări noi - să formulăm o justificare verosimilă și precisă pentru frumos. O cauză demult apusă, reciclată și reabuzată, pe care Ana Maria Micu ne-o livrează într-un ambalaj sofisticat, cu aceeași plăcere cu care gospodina își vâra în straiță, alături de conopidă și ceapă, o sticluță de parfum obligatoriu franțuzesc.

Fericitele foarfeci ale autoironiei nu s-au tocit, așadar. Cucoanei căreia i-a ars casa în timp ce se oglindea, arta contemporană îi întocmește lista cu posibili teroriști, în vreme ce Ana îi aplică deja tratamente de remodelare. Asistăm la un simulacrum prin care se perindă femei hibride, descărcate aparent de limbaj. Natura figurativă a lucrărilor ei rămâne astfel nealterată în esență, căci singura legătură pe care artista o insinua cu ideologiile contemporane (legătură validă în mai vechile ei lucrări, inspirate de industria publicitară) a fost abandonată: personajele își săvârșesc acum exilul în mod impracticabil, alienat, într-un spațiu nebântuit de frisoanele actualității.

Ana Maria practica un discurs cosmetizat asupra imaginii publice a femeii, nu în termenii diferenței sexuale, dar împotriva tipizării, suprasaturării, abordare explicabilă prin referire la critica și reorganizarea convențiilor publice și la tema idolilor căzuți. Există și atunci în lucrările ei, există și acum o legătură nemanifestă cu limbajul din care imaginile ei evadează cu ușurință, după uzanța dicteului automat: nu-și declară de bunăvoie proveniența, nu au aspirații previzibile, cu alte cuvinte, nu sunt predestinate să existe în context. La toate acestea suntem cu atât mai liberi să atașăm o incursiune naratologică, pornind de la substituția realului, de la exercițiul observației, de la variile circumstanțe ce se ivesc din simpla alăturare a două imagini, sau de aiurea.